

POSTANOWIENIE

16 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 16 maja 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. spółki akcyjnej we W.
przeciwko A. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 19 czerwca 2023 r., I AGa 316/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz E. spółki akcyjnej we W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanej do dnia zapłaty.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 czerwca 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 2 maja 2022 r. w którym Sąd ten utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 3 sierpnia 2020 r. wydany przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie X GNc 667/20, w którym nakazano stronie pozwanej A. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R., aby zapłaciła stronie powodowej kwotę 171 970,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Od wyroku Sądu drugiej instancji strona pozwana wniosła skargę kasacyjną, wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, oparta jest na zarzutach rażącego naruszenia prawa materialnego, polegającego na błędnej wykładni oraz niewłaściwym zastosowaniu, które spowodowało niezgodność wyroku z prawem, a przez jego wydanie pozwanej została wyrządzona szkoda. Skarżąca wskazała, że Sąd Apelacyjny nie rozpatrzył w pełni zarzutów apelacyjnych, dotyczących formalnej ważności indosu na wekslu wystawionym przez pozwaną. Ponadto zdaniem skarżącej Sąd Apelacyjny naruszył art. 10 i 38 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe. Strona pozwana kwestionowała ponadto umocowanie E.K. – Dyrektora ds. Windykacji powodowej spółki, a także zarzuciła, że Sąd drugiej instancji naruszył art. 498 § 1 k.c., nie uznając zarzutu pozwanej potrącenia wierzytelności.

Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi w innym składzie, a w przypadku stwierdzenia podstaw – o uchylenie w całości również zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 2 maja 2022 r. i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Powołując się na tą przesłankę (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Na marginesie można wskazać, że zarówno przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jak i zarzuty w niej podniesione stanowiły w istocie

powtórzenie zarzutów przedstawionych przez pozwaną w apelacji, do których odniósł się Sąd drugiej instancji, wskazując na wszechstronne i prawidłowe rozważanie zebranego materiału dowodowego. Nie wzbudziła wątpliwości Sądów *meriti* ważność weksla ani jego indos, w tym umocowanie do składania w imieniu pierwotnego wierzyciela oświadczeń woli w zakresie indosowania weksli. Ponadto Sąd Apelacyjny wskazał dlaczego nie uznał zarzutu pozwanej potrącenia wierzytelności.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

(M.M.)

[ms]